

I L O N A
A N D R E W S

OOG
VAN DE
STORM

HIDDEN LEGACY SERIE
DEEL 3

VERTAALD DOOR JASPER VELZEBOER

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Als het leven je een stomp in je maag verkoopt, gebeurt dat altijd onverwacht. Je ziet het niet aankomen. Het ene moment loop je nog plannetjes te smeden en te piekeren over allerlei onbenulligheden, het volgende lig je ineengekropen van de pijn op de grond met je armen om je eigen lichaam geslagen, paniekerig en gedesorïenteerd, met een hoofd vol angstige gedachten.

Er hing een kerstkrans op onze deur. Ik aarzelde, en mijn hand bleef zweven bij de toetsen van het cijferslot. O ja, natuurlijk. Het was eerste kerstdag. Vanochtend was ik nog bij een bergchalet in de sneeuw aan het ravotten geweest met de gevaarlijkste man van Houston. Vervolgens kreeg Rogan een berichtje van zijn beveiligingsexpert, en hier stond ik dan, zes uur later, met een ontploft kapsel en kleren die helemaal verformfaaid waren door die dikke winterjas, voor de deur van het pakhuis waar ik met mijn familie woonde. Ik moest naar binnen om het slechte nieuws met iedereen te delen, en daarna zouden er dingen moeten gebeuren waar niemand blij van werd. Vanwege alle heisa van de afgelopen tijd hadden we afgesproken elkaar dit jaar geen kerstcadeaus te geven. Ik had niet alleen kerstavond gemist, maar kwam nu ook nog aanzetten met een verschrikkelijk rotcadeau.

Het belangrijkste was om niet paniekerig te doen. Als ik paniekerig deed, zouden mijn zussen en neven ook in paniek raken. En dan zou mijn moeder haar best doen om me de enige logische oplossing uit het hoofd te praten. Ik had mijn emoties in bedwang weten te houden tijdens de rit van de chalet naar het vliegveld, de vlucht met de privéjet en het korte helikoptertochtje naar het

landingsplatform vier blokken hiervandaan. Maar inmiddels begonnen de angst en stress een kookpunt te bereiken.

Ik haalde diep adem. Het was druk in onze straat. Niet zo druk als een paar dagen geleden, toen ik samen met Cornelius Harrison, een dierenmagiër en nu ook medewerker van Recherchebureau Baylor, had onderzocht wie er verantwoordelijk was voor de dood van zijn vrouw, Nari, maar toch. Rogans opvatting van veiligheidsmaatregelen was vrij draconisch. Hij was verliefd op me en had besloten dat mijn huis niet bestand zou zijn tegen een aanval, en daarom had hij zes vierkante kilometer industrieterrein rondom het pakhuis opgekocht en er zijn hoogstpersoonlijke militaire basis van gemaakt.

Iedereen droeg burgerkleding, maar daar trapte niemand in. Rogans mensen hadden allemaal wel een soort militaire loopbaan achter de rug, en ze liepen nooit gewoon wat rond; ze bewogen zich efficiënt van punt A naar punt B met een helder doel voor ogen. Ze hielden hun kleren schoon, hun haar kort en spraken Rogan aan met 'majoor'. Als we de liefde bedreven, noemde ik hem Connor.

Op straat klonk een droge knak. Meteen kwam het moment weer bij me op dat ik David Howlings nek had gebroken. Ik hoorde het gekraak van zijn wervels toen ik zijn hoofd opzij draaide. In gedachten zag ik zijn lichaam in elkaar zakken, en ik voelde een golf paniek. Ik liet de golf over me heen spoelen en wachtte tot hij was weggetrokken. De zoektocht naar de moordenaar van Nari was uitgelopen op chaos en bruto geweld, en aan het eind ervan had ik toegekeken hoe Olivia Charles, de moordenaar, verslonden werd door een zwerm ratten terwijl de om zijn vrouw rouwende Cornelius zijn lied zong. In mijn dromen beleefde ik het bijna elke nacht opnieuw.

Ik was nog niet klaar om weer deel uit te maken van de normale wereld. Ik wou... Ik wou gewoon nog wat extra tijd.

Ik dwong mezelf om in de richting van het geluid te kijken. Een ex-soldaat van in de veertig met een gezicht vol littekens kwam mijn kant op gelopen met een enorme grizzlybeer aan een hals-

band. De beer droeg een tuigje waarop SERGEANT TEDDY stond. De ex-soldaat strekte zijn linkerarm en maakte een draaiende beweging, alsof hij iets had ontworcht en het bot weer in de kom probeerde te krijgen. Opnieuw klonk dat droge gekraak en ik schoot gelijk weer in de stress. Waarschijnlijk een oude blessure.

De beer bleef staan en keek naar me.

‘Beleefd zijn,’ zei de soldaat tegen hem. ‘Geen zorgen. Hij wil gewoon hallo zeggen.’

‘Dat is prima.’ Ik stapte op de beer af.

Het enorme beest boog zich naar me toe en rook aan mijn haar.

‘Mag ik hem aaien?’

De soldaat keek naar sergeant Teddy, die een diepe grom uitstootte.

‘Hij zegt van wel.’

Behoedzaam stak ik mijn hand uit om hem over zijn dikke, ruwe nek te strelen. ‘Wat is zijn verhaal?’

‘Het leek iemand een goed idee om superslimme magische beeren te creëren als wapens,’ zei de ex-soldaat. ‘Het probleem is alleen: als je iemand slim maakt, gaat hij zelfstandig nadenken en slikt hij niet zomaar alles meer. Sergeant Teddy is pacifist. Deze halsband is er alleen maar om mensen gerust te stellen. De majoor heeft hem een paar jaar geleden gekocht. De majoor vindt dat iemand die moreel tegen oorlog is niet gedwongen mag worden om te vechten, of het nou om een mens of een beer gaat.’

‘En toch ben je hier,’ zei ik tegen de beer.

Hij snoof en keek me aan met zijn chocoladebruine ogen.

‘We hebben een mooi stukje land voor hem gekocht in Alaska,’ zei de ex-soldaat. ‘Maar hij vindt het niks. Hij zegt dat hij zich er verveelt. Het liefst zit hij bij ons ongezonde zoete cornflakes te eten en op zaterdag tekenfilms te kijken. En films. Hij is gek op *Jungle Boek*.’

Ik wachtte tot het vertrouwde gezoem van mijn magie me vertelde dat de man me in de maling nam, maar er kwam niets.

Sergeant Teddy ging op zijn achterpoten staan, waardoor er een schaduw over me heen viel, en omhelsde me met zijn harige

voorpoten. Mijn gezicht werd in zijn vacht gedrukt. Ik sloeg mijn armen ook om hem heen. Zo bleven we even staan, waarna de grizzly zich weer op de grond liet zakken en verder liep. De halsband sleepte achter hem aan.

Ik keek de ex-soldaat aan.

‘Hij zal het gevoel hebben gehad dat je wel een knuffel kon gebruiken,’ zei hij. ‘Doorgaans zit hij bij ons in het hoofdkwartier, dus je kunt bij hem op bezoek.’

‘Ga ik doen,’ zei ik.

De ex-soldaat knikte en liep achter zijn beer aan.

Ik toetste mijn code in bij de deur. Ik had zojuist een knuffel gekregen van een hyperintelligente, pacifistische reuzebeer. Ik kon dit. Ik kon alles. Het enige wat ik hoefde te doen, was naar binnen gaan en de familie bij elkaar roepen. Het was sowieso bijna etenstijd, en op zondag zou iedereen thuis zijn.

Ik opende de deur en liep de bedrijfsruimte in van Recherchebureau Baylor. Een kort halletje, drie kantoren aan de linkerkant, en een koffiekamer en vergaderzaaltje aan de rechterkant. Bijna bezweek ik voor de verleiding me in mijn kantoortje te verstoppen, maar ik liep verder naar de deur aan het andere uiteinde van de gang, die toegang gaf tot onze tweehonderdtachtig vierkante meter woonruimte. Toen we ons huis verkochten om geld bij elkaar te krijgen voor mijn vaders behandeling waren we met de familie in dit pakhuis getrokken om kosten te besparen. We hadden het opgedeeld in drie afzonderlijke secties: het bedrijf, het woongedeelte, en daarachter, voorbij een hoge tussenmuur, oma Frida’s garage, waar ze aan pantservoertuigen en gemechaniseerde artillerie werkte voor de magische elite van Houston.

Ik trok mijn schoenen uit en marcheerde door de gang van het woongedeelte. Hier hingen ook kerstkransen aan de muren. Mijn zusjes waren flink in de weer geweest.

Er klonken stemmen uit de keuken. Mam... en oma. Mooi. Dat scheelde tijd.

Ik passeerde de tv-kamer, waar een grote kerstboom was opgetuigd, stapte de keuken binnen en bleef roerloos staan.

Mijn moeder en oma zaten aan tafel. En naast oma zat een jonge vrouw. Ze had een rank figuur, een hartvormig gezicht dat werd omlijst door prachtig golvend rood haar, en ogen die zo grijs waren dat ze van zilver leken.

IJzige vingers sloten zich om mijn ruggengraat.

Rynda Charles. Rogans ex-verloofde. De dochter van Olivia.

‘Weet je nog wie ik ben?’ vroeg ze met een stem die brak. Ze had bloeddorlopen ogen, en haar gezicht was zo bleek dat haar lippen bijna wit zagen. ‘Je hebt mijn moeder doodgemaakt.’

Op de een of andere manier wist ik er een antwoord uit te persen. ‘Wat doe je hier?’

Rynda veegde haar tranen weg en keek me wanhopig aan. ‘Ik heb je hulp nodig.’

Ik opende mijn mond. Er kwam geen geluid uit.

Mam keek me met grote ogen aan en maakte met een knikje naar de tafel duidelijk dat ik moest gaan zitten. Ik liet mijn tas op de grond ploffen en nam plaats.

‘Drink wat thee,’ zei oma Frida, die Rynda een stomende mok toeschoof.

Terwijl Rynda de mok oppakte en een slokje nam, bleven haar ogen op mij gevestigd. De wanhoop in haar blik sloeg nu bijna om in paniek. O, wacht. Ik deed mijn ogen dicht, haalde diep adem vanuit mijn buik en liet de lucht langzaam weer ontsnappen. Een... twee... rustig aan... rustig aan...

‘Nevada?’ vroeg oma Frida.

‘Ze is een empaat van Prime-niveau,’ zei ik. ‘Ze neemt mijn stress over.’

Rynda lachte schamper, op een manier waar iets van Olivia Charles in doorklonk. ‘O, nou wordt ie helemaal mooi.’

Vijf... zes... inademen, uitademen... tien. Oké, hier moesten we het mee doen.

Ik opende mijn ogen en keek Rynda aan. Het was belangrijk om mijn stem en emoties onder controle te houden. ‘Je moeder heeft een heel team van Rogans soldaten afgeslacht, plus vier juristen,

onder wie twee vrouwen van jouw leeftijd. En niet omdat ze een bedreiging voor haar vormden. Door jouw moeder zijn de echtgenoten van die vrouwen nu weduwnaars en moeten de kinderen hun mamma missen.'

'Iemand is nooit maar één ding,' zei Rynda, die haar mok weer op tafel zette. 'In jouw ogen was ze misschien een monster, maar ze was mijn moeder. Olivia was een geweldige oma voor mijn kinderen. Ze hield verschrikkelijk veel van ze. Mijn schoonmoeder heeft niks met die twee, dus ze hebben nu helemaal geen grootouders meer in hun leven.'

'Gecondoleerd met jullie verlies. Ik had liever gezien dat het anders was gelopen. Maar dat ze haar uitgeschakeld hebben was terecht.'

Goeie god, ik klonk net als mijn moeder.

'Ik weet niet eens hóé ze is gestorven.' Rynda sloeg haar handen ineen en balde ze tot één enkele vuist. 'Het enige wat ze me gegeven hebben, zijn haar botten. Hoe is mijn moeder om het leven gekomen, Nevada?'

Ik haalde diep adem. 'Het was geen makkelijke of snelle dood.'

'Ik heb recht op een antwoord.' Haar stem klonk vastberaden. 'Vertel het me.'

'Nee. Je zei daarnet dat je mijn hulp nodig had, dus er moet iets gebeurd zijn. Laten we het daarover hebben.'

Rynda's handen beefden. De mok wiebelde toen ze hem naar haar lippen bracht om nog een slok thee te nemen. 'Mijn man is verdwenen.'

Oké. Vermiste echtgenoot. Bekend scenario. 'Wanneer heb je...' Rogan had zijn naam genoemd. Wat was het ook alweer? '...Brian voor het laatst gezien?'

'Drie dagen geleden. Hij is donderdag naar zijn werk gegaan en niet thuisgekomen. Zijn telefoon neemt hij niet op. Brian houdt van routine. Hij is altijd op tijd thuis voor het avondeten. En het is eerste kerstdag. Dat zou hij niet willen missen.' Ze begon een beetje hysterisch te klinken. 'Ik weet wat je gaat vragen: heeft hij een minnares, hebben we een goed huwelijk, knijpt hij er weleens

tussenuit om het op een zuipen te zetten? Nee. Nee, niets van dat alles. Hij zorgt voor mij en de kinderen. Hij komt naar huis!

Zo te horen had ze al met de politie van Houston gepraat. 'Heb je aangifte gedaan van vermissing?'

'Ja. Ze willen hem niet zoeken,' zei ze, bitter nu. Ze raakte duidelijk met de minuut meer van streek. 'Hij is een Prime. Dit soort dingen knappen de Huizen zelf op. Alleen gaat Huis Sherwood ervan uit dat alles oké is met Brian en dat hij gewoon wat tijd voor zichzelf nodig heeft. Niemand is naar hem op zoek, behalve ik. Niemand beantwoordt mijn telefoontjes. Zelfs Rogan weigert me te zien.'

Daar keek ik van op. Rogan zou haar niet zomaar wegsturen, zelfs als ik uit mijn plaat ging omdat die twee contact hadden. Ik had ze laatst met elkaar zien praten. Hij mocht haar en gaf om haar. 'Wat heeft Rogan precies gezegd?'

'Ik ben vrijdag naar hem toe gegaan. Zijn mensen zeiden dat hij er niet was. Op zaterdag was hij er ook niet. Ik heb gevraagd of ik kon wachten, wat volgens hen tijdverspilling was. Ze wisten zogenaamd niet wanneer hij terug zou komen. Ik mag dan naïef zijn, maar ik ben geen idioot. Ik weet wat dat betekent. Twee weken geleden had ik vrienden. Ik kon rekenen op de vrienden van mijn moeder, machtige en gerespecteerde mensen die Olivia dolgraag een gunst zouden bewijzen. Twee weken geleden zou na één telefoontje de halve stad op zoek zijn geweest naar Brian. Ze zouden druk uitoefenen op de politie, de burgemeester, de Texas Rangers. Maar nu geeft niemand thuis. Iedereen heeft het te druk om met me te praten. Het is alsof ik onder een glazen stolp zit. Hoe hard ik ook schreeuw, niemand hoort me. Mensen knikken alleen maar en komen met clichés aanzetten.'

'Hij heeft je niet afgewimpeld,' zei ik. 'Hij was op reis. Met mij.' Ze viel even stil. 'Hebben jullie iets met elkaar?'

Het had geen zin om te liegen. 'Ja.'

'Dat gedoe met mijn moeder, was dat meer dan gewoon een klus voor jou?'

'Inderdaad. Ze heeft de echtgenote vermoord van iemand die ik

als vriend beschouw. Hij werkt tegenwoordig voor me.'

Rynda sloeg haar hand voor haar mond.

Er viel een zware, gespannen stilte.

'Ik had niet moeten komen,' zei ze. 'Ik ga de kinderen halen, en dan vertrek ik.'

'Dat lijkt me beter,' zei oma Frida.

'Nee,' zei mam. Ik kende die toon. Het was de stem van sergeant mam. En Rynda kende hem blijkbaar ook, want ze ging gelijk wat rechter zitten. Olivia Charles had nooit in het leger gediend, maar al na drie minuten in haar bijzijn had ik door dat ze haar huishouden met ijzeren vuist runde en een bijzonder lage tolerantie voor nonsens had.

'Je bent nu hier,' zei mam. 'Je bent naar ons toe gekomen omdat je hulp nodig hebt, omdat je nergens terecht kunt en je zorgen maakt om je man en kinderen. Je bent naar de juiste plek gekomen. Nevada is een expert in het opsporen van vermiste mensen. En als ze je zelf niet kan helpen, kan ze vast wel iemand aanbevelen.'

Oma Frida draaide zich naar mam toe en keek alsof er zojuist een ananas op haar hoofd was gegroeid.

'Eh, ja, natuurlijk,' zei ik. Ik mocht Rynda's moeder dan niet eigenhandig vermoord hebben, maar ik had wel meegewerkt aan haar dood. En daardoor was Rynda in een eenzame, bange paria veranderd. Ze was haar moeder kwijt, en haar man, en alle mensen die ze als vrienden had beschouwd. Ik moest haar helpen. Of haar ten minste de juiste kant op sturen.

'Kan ik jullie verdomme even apart spreken?' gromde oma Frida.

'Eén momentje,' zei ik tegen Rynda terwijl ik opstond.

Oma greep mij bij mijn arm en mijn moeder bij haar pols, en ze sleepte ons de gang op, zo ver mogelijk bij de keuken vandaan.

'Waar zijn haar kinderen?' vroeg ik aan mam.

'Je zussen passen op ze. Een jongetje en een meisje.'

'Zijn jullie niet goed wijs?' siste oma Frida.

'Ze liegt niet,' zei ik. 'Haar man is echt verdwenen.'

'Van háár valt zoiets te verwachten!' Oma Frida wees met haar

duim naar mij en keek mijn moeder nijdig aan. ‘Maar jij zou beter moeten weten, Penelope.’

‘Die vrouw is ten einde raad,’ zei mam. ‘Bedenk eens hoe moeilijk het geweest moet zijn om hierheen te komen. Dit is ons werk. We helpen mensen zoals zij.’

‘Precies!’ siste oma Frida. ‘Ze is ten einde raad. Ze is mooi, rijk en hulpeloos, en ze is wanhopig op zoek naar een redder in nood. En ze is Rogans ex-verloofde. Als Nevada deze zaak aanneemt, komt dat mens gegarandeerd met Rogan in contact.’

Ik staarde haar aan.

‘Ze is een mannenmagneet.’ Oma Frida balde haar vuisten. ‘Kerels slikken dat zielige och-help-me-tochgedoe voor zoete koek. Haar man wordt al drie dagen vermist. Als hij er zelf niet vandoor is gegaan, is hij waarschijnlijk dood. Ze zal hoe dan ook getroost moeten worden. Ze zal een schouder zoeken om op uit te huilen, een grote sterke schouder. Moet ik nog duidelijker zijn? Je biedt je vriendje op een presenteerblaadje aan!’

Rynda was inderdaad heel mooi en heel hulpeloos. Ik wilde haar helpen. En ik wist dat Rogan dat ook zou willen.

‘Zo’n relatie hebben ze niet. Hij heeft hun verloving verbroken.’

Oma Frida schudde haar hoofd. ‘Je hebt me verteld dat ze elkaar al heel lang kennen, al sinds hun kindertijd. Dat soort gevoelens verdwijnt niet zomaar. Rogans mensen weten dat ook, wat de reden is waarom ze haar geen informatie wilden geven. Je speelt met vuur, Nevada. Zeg dat je haar niet kunt helpen. Laat iemand anders het oplossen. Ze is een Prime. Ze is rijk. Ze is jouw probleem niet, tenzij je haar tot je probleem máákt.’

Ik keek naar mam.

‘Regel nummer drie,’ zei ze.

Toen pap en mam dit bureau begonnen, hadden ze maar drie regels gehad. De eerste: zodra iemand ons betaald had, werkten we voor die persoon en lieten we ons niet omkopen. De tweede: we deden ons best om de wet niet te overtreden. En de derde: aan het eind van de dag moesten we met onszelf kunnen leven. Met Olivia’s dood kon ik inderdaad leven. Ik had er nachtmerries over, maar ze

had het verdiend. Rynda nu eruit gooien, terwijl ze bij ons aan de keukentafel zat, dat ging me te ver. Waar kon ze anders nog terecht?

‘Als een huilende Rynda Rogan zover kan krijgen dat hij het met me uitmaakt, heeft onze relatie sowieso geen toekomst.’

In principe geloofde ik de woorden die uit mijn mond kwamen, maar ergens vanbinnen klonk er een zacht, kleinzielig stemmetje dat twijfelde. Dat was oké. Ik was een menselijk wezen en mocht me nu en dan onzeker voelen. Alleen ging ik daar mijn keuzes mooi niet door laten bepalen.

‘Bedankt, oma. Ik red me wel.’

Oma Frida gooide vol walging haar handen in de lucht. ‘Als je straks een gebroken hart hebt, kom dan niet bij mij uithuilen.’

‘Wel dus.’ Ik gaf haar een knuffel.

‘Bah...’ Ze deed alsof ze me weg wilde duwen maar knuffelde me toen toch terug.

Ik opende de deur naar het kantoorgedeelte en liep naar mijn bureau, waar mijn laptop stond te wachten.

‘Het komt door James,’ hoorde ik oma Frida achter me klagen. ‘Hij heeft al mijn praktische kleinkinderen verpest met dat altruïsme van hem.’

Mam zei niets. Pap was al zeven jaar dood, maar het deed haar nog steeds pijn om zijn naam te horen. En mij ook.

Ik pakte mijn laptop, een notitieblok en de map voor nieuwe cliënten – voor het geval dat – en liep terug naar de keuken, waar ik aan tafel ging zitten en de computer openklapte. Een paar muisklikken later wist ik dat Bern thuis en online was.

Haastig mailde ik hem. *Stuur alsjeblieft z.s.m. alle basisinformatie over Brian Sherwood.* Ik schoof de laptop opzij en schakelde over op mijn notitieblok en pen. Mensen vonden handgeschreven aantekeningen een stuk minder intimiderend dan iemand die op een laptop zat te tikken of een opnameapparaatje gebruikte, en ik wilde Rynda zo veel mogelijk op haar gemak stellen. Ze was al gespannen genoeg.

‘Laten we bij het begin beginnen.’

‘Je mag me niet,’ zei Rynda. ‘Dat voelde ik al toen we elkaar ontmoetten in die balzaal. Je was jaloers op me.’

‘Ja.’ Dit kreeg je er nou van als je een empaat aannam als cliënt.

‘En toen je daarnet binnenkwam en me zag zitten, voelde je medelijden en angst.’

‘Ja.’

‘Maar toch heb je besloten om me te helpen. Waarom? Het is niet uit schuldgevoel. Als je je schuldig voelt, is het alsof je kopje-onder gaat in een donkere put. Dat zou ik opgepikt hebben.’

‘Vertel jij het me maar.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Ik voelde de vederlichte aanraking van haar magie. ‘Compassie,’ concludeerde ze zachtjes. ‘En plichtsgevoel. Waarom zou je het gevoel hebben dat je mij iets verschuldigd bent?’

‘Heb je ooit een baan gehad?’

Ze fronste. ‘Nee. We hebben geen extra geld nodig.’

Dat moest fijn zijn. ‘Heb je hobby’s? Iets waarvoor je een passie voelt?’

‘Ik... Ik maak beelden.’

‘Verkoop je ze?’

‘Nee. Het stelt niet zoveel voor. Ik heb nooit een tentoonstelling gehad of zo.’

‘Waarom blijf je ze dan maken?’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Omdat het me gelukkig maakt.’

‘Als privédetective werken, is wat mij gelukkig maakt. Ik doe het niet alleen voor het geld. Ik doe het omdat ik soms de kans krijg om mensen te helpen. En op dit moment heb jij hulp nodig.’

De laptop maakte een klikgeluidje. Een nieuwe mail van Bern verscheen in mijn inbox.

Brian Sherwood, 32, tweede zoon van Huis Sherwood, Prime, herbamagos. Belangrijkste bedrijf: Sherwood BioCore. Geschatte persoonlijke nettowaarde: dertig miljoen. Vrouw: Rynda (Charles), 29. Kinderen: Jessica, 6, en Kyle, 4. Broers/zussen: Edward Sherwood, 38, Angela Sherwood, 23.

Brian was een plantenmagiër. En Rynda was een empaat met een secundair telekinetisch talent. Daar wrong iets. Primes kozen meestal partners met magie uit dezelfde tak als zichzelf. Zoals Rogan me ooit fijntjes had uitgelegd toen hij voor mijn bestwil zijn gevoelens probeerde te onderdrukken, waren huwelijken tussen Primes er vooral op gericht de magie van hun familie te behouden en te versterken.

Ik keek op naar Rynda. ‘Of ik de beste optie voor je ben, weet ik nog niet. Het zou kunnen dat een ander bureau geschikter voor je is. Maar voordat we het daarover hebben, wil ik dat je afgelopen donderdag voor me beschrijft. Je werd wakker. Wat gebeurde er daarna?’

Ze dacht na. ‘Ik ben opgestaan. Brian was al wakker. Hij had gedoucht. Ik maakte het ontbijt klaar, en de lunchpakketten voor hem en de kinderen.’

‘Geef je ze elke dag een lunch mee?’

‘Ja. Dat vind ik fijn.’

Brian Sherwood, die dertig miljoen waard was, ging elke dag naar zijn werk met een door zijn vrouw ingepakt lunchpakketje. Maar at hij het ook daadwerkelijk op, of dumpte hij het in de vuilnisbak? Dat was de vraag.

‘Brian gaf me een kus en zei dat hij op de normale tijd thuis zou zijn.’

‘Hoe laat is dat?’

‘Zes uur. Ik zei dat we lendenbiefstuk zouden eten. Hij vroeg of er frietjes bij zaten.’ Ze snikte gesmoord.

‘Wie heeft Jessica naar school gebracht?’

Verrast keek ze op. ‘Hoe weet je hoe ze heet?’

‘Mijn neef heeft wat algemene informatie over jullie verzameld.’ Ik draaide de laptop naar haar toe om het te laten zien.

Ze knipperde met haar ogen. ‘Mijn hele leven samengevat in één alinea.’

‘Ga verder,’ zei ik. ‘Hoe is Jessica op school gekomen?’

‘Brian heeft haar gebracht. Ik ben met Kyle een wandelingetje gaan maken.’

Leugen.

‘Ik belde Brian rond lunchtijd. En toen nam hij op.’

Waar.

‘Waar hebben jullie het over gehad?’

‘Niks serieus.’

Leugen.

‘Ik ben hier niet de vijand. Het zou helpen als je de waarheid vertelt. Laten we het nog eens proberen. Waar zijn Kyle en jij naartoe gegaan, en waar ging het telefoontje over?’

Ze kneep haar lippen samen tot een harde, dunne streep.

‘Alles wat je tegen me zegt, blijft vertrouwelijk. Het is geen beroepsgeheim in de wettelijke zin van het woord, zoals bij een advocaat, wat betekent dat ik het moet vertellen als er in een rechtszaak naar gevraagd wordt. Maar afgezien daarvan blijft het onder ons.’

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht, dacht een paar tellen na en zuchtte toen diep. ‘Kyles magie heeft zich nog niet gemanifesteerd. Bij mij gebeurde dat toen ik twee was, bij Brian al met vier maanden, en bij Jessica met dertien maanden. Kyle is bijna vijf. Hij is laat. Vandaar dat we met hem naar een specialist gaan. Ik bel Brian altijd na de sessies, want hij wil weten hoe het is gegaan.’

Voor een Prime zou het een tragedie zijn om een kind zonder magie te hebben. In mijn hoofd hoorde ik Rogans stem. *Je denkt nu dat je dat soort dingen niet belangrijk zult vinden, maar dat gaat veranderen. Stel je voor dat je aan je kinderen moet uitleggen dat zij een minderwaardig talent hebben, omdat jij geen behoorlijke genetische match kon regelen.*

‘Ik voel dat je in de stress schiet. Waarom? Is het iets wat ik gezegd heb? Is die specialist van belang?’

‘Weet ik nog niet.’ Dit werd een lastige cliënt – ze zou ieder emotioneel krampje oppikken. ‘Heeft Kyles magie zich die dag gemanifesteerd?’

‘Nee.’

‘Wat is er daarna gebeurd?’

Ze zuchtte en nam de rest van haar dag door. Ze had Jessica van school gehaald, de kinderen te eten gegeven, en daarna hadden ze samen een boekje gelezen en tekenfilms gekeken. Ze had het avondeten klaargemaakt, maar Brian kwam niet opdagen. In de twee uren die volgden had ze meerdere keren hem geprobeerd te bellen en uiteindelijk zijn broer gebeld. Edward Sherwood was toen nog op zijn werk. Hij had toevallig een blik uit het raam geworpen toen Brian op zijn gebruikelijke tijdstip vertrok en had hem in zijn auto zien stappen. Voor de zekerheid was Edward in Brians kantoor gaan kijken, dat leeg was. Hij had ook naar de receptie gebeld, waar de beveiliging bevestigde dat Brian om kwart voor zes had uitgeklokt en niet meer was teruggekomen.

‘Hoe ver is jullie huis bij het familiebedrijf vandaan?’

‘Een ritje van tien minuten. We wonen in Hunters Creek Village. BioCore staat aan de Post Oak Circle, vlak bij het Houstonian Hotel. Het is vijfentwintig kilometer via Memorial Drive. Zelfs als het druk is op de weg, is hij meestal binnen een kwartiertje thuis.’

‘Moest Brian volgens Edward nog ergens naartoe voordat hij naar huis ging?’

‘Hij dacht van niet. Hij zei dat er bij zijn weten geen vergaderingen gepland stonden voor die middag.’

‘Klonk hij bezorgd?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Hij zei dat Brian vast snel thuiskwam. Maar ik wist dat er iets mis was. Dat wist ik gewoon.’

Daarna had ze alle normale dingen gedaan die iemand doet bij het verdwijnen van een partner: telefoontjes naar ziekenhuizen en politiebureaus, een ritje langs zijn vaste route om te checken of hij autopech had, gesprekken met mensen op zijn werk, telefoontjes naar andere familieleden om te vragen of ze iets gehoord hadden, enzovoort.

‘Hij is nooit thuisgekomen,’ zei ze toonloos. ‘De volgende ochtend heb ik Edward gebeld. Hij vond dat ik me geen zorgen moest maken. Hij zei dat Brian de laatste tijd nogal gespannen leek en wel weer zou opduiken. Ik vertelde dat ik aangifte ging doen. Dat

vond hij niet nodig, maar hij zei dat ik het moest doen als ik me daardoor beter voelde.'

'Wat voor indruk maakte hij op je?'

'Hij leek zich zorgen te maken om mij.'

Interessant. 'Om jou? Niet om Brian?'

'Om mij en de kinderen.'

'En Brian heeft zoiets nooit eerder gedaan?'

Ze gaf geen antwoord.

'Rynda?'

'Hij verdwijnt soms als hij gestrest is,' zei ze zachtjes. 'Of dat deed hij vroeger tenminste. Maar het is al drie jaar niet meer gebeurd, en hij is nog nooit zo lang weggebleven. Je moet begrijpen dat Brian geen lafaard is, maar gewoon stabiliteit nodig heeft. Hij heeft graag rust om zich heen.'

Dat verklaarde waarom zijn broer niet meteen alarm had geslagen, zodat ze met man en macht naar hem op zoek konden. 'Kun je daar meer over vertellen? Over de laatste keer dat hij verdween?'

'Het was na Kyles eerste verjaardagsfeestje. Edward vroeg toen of Kyles magie zich al gemanifesteerd had, en Brian antwoordde van niet. Vervolgens zei Joshua, Brians vader – die een jaar daarna overleden is – dat Brian dan maar beter een nieuw kind kon krijgen, aangezien Jessica net zoals ik een empaat is en een niksje de familie niet kan leiden.'

Hij had zijn kleinzoon een niksje genoemd. Jakkas.

'Bedankt,' zei Rynda.

'Waarvoor?'

'Voor je walging. Meteen daarna voelde ik stress bij Brian. Ik pikte een overweldigend sterke drang op om te vluchten, en dus heb ik gezegd dat het laat begon te worden en dat de kinderen moe waren. De familie vertrok, maar Brian kwam niet naar bed. Hij stapte in zijn auto en reed weg. De volgende avond was hij weer terug. Hij was nog nooit zo lang weggebleven.'

'Heeft hij gezegd waar hij naartoe is gegaan?'

'Hij zei dat hij gewoon was blijven rijden. Op een gegeven mo-

ment kwam hij langs een klein hotelletje, waar hij de nacht besloot door te brengen. Uiteindelijk kwam hij naar huis omdat hij beseftte dat hij nergens anders naartoe kon en mij en de kinderen miste. Hij zou nooit bij me weggaan, en de laatste keer dat ik hem zag was hij kalm.'

Waar.

Ik masseerde mijn voorhoofd. 'Heb je dit ook aan de politie verteld?'

'Ja.'

En die hadden haar afgedaan als een hysterische vrouw met een echtgenoot die de benen nam zodra de druk hem te veel werd.

'Heb je toegang tot Brians bankrekeningen?'

'Ja.' Ze knipperde met haar ogen.

'Kun je checken of er activiteit op te zien is? Heeft hij zijn pasjes de afgelopen dagen gebruikt?'

Ze greep haar tas en begon er koortsig in te rommelen. 'Waarom heb ik daar niet aan ge...'. Ze trok haar telefoon tevoorschijn en klikte het scherm aan.

Er gingen een paar seconden voorbij. En nog een paar.

Haar gezicht betrok. 'Nee. Niets.'

'Rynda, heb je je man vermoord?'

Ze staaarde me aan.

'Ik moet een antwoord hebben.'

'Nee.'

'Weet je wat er met hem gebeurd is?'

'Nee!'

'Weet je waar hij is?'

'Nee!'

Allemaal waar.

'Er zijn meerdere mogelijkheden,' zei ik. 'Allereerst kan Brian iets overkomen zijn wat te maken heeft met het Huizenwereldje of zijn werk. Ook is het mogelijk dat er donderdag op zijn werk iets traumatisch gebeurd is waardoor hij op de vlucht geslagen is. Als je wilt, kan ik op zoek gaan naar je man. Als alternatief kan ik Montgomery International Investigations aanbevelen.'

Toen pap ziek werd, hadden we ons bedrijf verhypothekerd aan MII, en onze familie had een nogal gecompliceerde relatie met de eigenaar van dat bedrijf, Augustine Montgomery. Maar dat nam niet weg dat MII haar waarschijnlijk het best kon helpen.

‘Ze zijn een eersteklas recherchebureau, en ze hebben alles in huis om dit soort zaken op te lossen. Voor jou zijn ze betaalbaar. Wees je ervan bewust dat Baylor een klein bedrijfje is met een fractie van de middelen die MII kan inzetten.’

Rynda ging rechter in haar stoel zitten, alsof ze iets hoorde.

Door de gang kwamen kleine voetjes aangetrippeld.

‘Mam!’ Een jongetje rende de keuken in met een vel papier in zijn handen. Hij had donker haar en dezelfde zilvergrijze ogen als Rynda. Ze spreidde haar armen en hij stak haar enthousiast een tekening toe. ‘Ik heb een tank getekend! Ze hebben hier een tank in de garage!’

Catalina kwam ook de keuken in – donkerharig, slank en met een lachje op haar gezicht. ‘Kyle wilde je zijn kunstwerk laten zien.’

‘Dat is een enge tank zeg,’ zei Rynda.

‘Kom.’ Mijn zus stak haar hand uit. ‘Dan laat ik je nog meer coole dingen zien.’

Kyle legde de tekening voor zijn moeder op tafel. ‘Hij is voor jou. Ik ga er ook een voor pap tekenen!’ Hij ging er op een drafsje vandoor. Met een zucht holde Catalina erachteraan.

Rynda keek hem na met een vreemde uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik heb al contact gehad met MII.’ Ze slikte, en ik zag in haar ogen een zweem van haar moeders keiharde logica. ‘Montgomery heeft me afgewezen.’

Augustine Montgomery wilde niet bij deze zaak betrokken worden. Interessant. In dat geval was ik dus echt haar laatste toevlucht.

‘Goed,’ zei ik. ‘Ik ga op zoek naar Brian.’

Rynda schuifelde heen en weer op haar stoel alsof ze nog ergens mee zat. ‘Ik wil een contract,’ zei ze een beetje plompverloren.

‘Oké.’

‘Ik vraag niet om liefdadigheid. Ik wil je betalen.’

‘Dat is prima.’

‘Ik wil dat alles helder en professioneel is.’

‘Dat wil ik ook.’

‘En onze relatie is er een tussen cliënt en dienstverlener.’

‘Mee eens,’ zei ik.

Ik hoorde een deur opengaan. Ergens verderop in het huis kwam een donderstorm opzetten, kolkend van kracht en magie. Rogan.

Toen hij bij de keuken arriveerde, bleef hij in de deuropening staan – groot, breedgeschouderd en met een donkere blik in zijn blauwe ogen. Zijn magie had zich om hem heen gekronkeld als een venijnig huisdier dat zijn scherpe tanden ontblootte. Als ik hem niet kende, zou ik naar mijn wapen hebben gegrepen.

‘Connor!’ Rynda sprong overeind, kwam achter de tafel vandaan en sloeg haar armen om hem heen.

En meteen voelde ik een steek jaloezie. Hij was van mij.

Rogan knuffelde haar zachtjes en geruststellend terug, maar zijn blauwe ogen waren op mij gericht. ‘Alles in orde?’

‘Nee.’ Rynda snikte gesmoord. ‘Brian wordt vermist.’

Hij keek mij nog steeds aan, dus ik knikte bij wijze van antwoord. *Ja. Alles in orde.*

Rynda maakte zich van hem los. ‘Ik wist niet waar ik heen moest. Ik...’

‘Ik ga het onderzoeken,’ liet ik Rogan weten.

‘Niemand kan dat beter dan Nevada,’ zei hij volmaakt kalm.

Ik keek op het klokje van mijn laptop. 17.47 uur. ‘Rynda, er zijn nog wat papieren die je moet ondertekenen. Vandaag kan ik al een paar dingen doen ter voorbereiding, en morgen ga ik BioCore een bezoekje brengen. Het zou mijn werk gemakkelijker maken als je je familie telefonisch laat weten dat ze me kunnen verwachten.’

‘Ik wil mee,’ zei ze.

‘Het is beter dat ik alleen ga,’ antwoordde ik. ‘Misschien dat

mensen dingen tegen mij zeggen die ze voor zich houden met jou erbij. Als ik toegang moet hebben tot delen van het bedrijf die alleen toegankelijk zijn voor de familie Sherwood, of in elk geval niet voor buitenstaanders, zal ik je zeker vragen om mee te komen.'

'Wat moet ik nu?' Ze keek naar Rogan, niet naar mij.

'Onderteken die papieren en ga naar huis. Misschien dat Brian belt of daarnaartoe komt,' zei Rogan. 'Je staat er niet alleen voor, Rynda. Nevada gaat je helpen. Ik ga je helpen.'

'Ik ben nog steeds zó boos op je vanwege mijn moeder,' zei ze met een verstikte stem.

'Dat weet ik,' zei hij. 'Er viel helaas niets aan te doen.'

'Alles is kapot, Connor. Hoe kan het allemaal zomaar kapotgaan?'

'Zo werkt dat bij de Huizen,' zei hij.

Rynda liet haar schouders hangen en keek nu mij aan. 'Waar moet ik tekenen?'

Ik nam het papierwerk, onze tarieven en de algemene voorwaarden met haar door. Ze zette haar handtekening en ging haar kinderen halen.

Rogan wachtte tot ze uit het zicht verdwenen was en kwam heel dicht bij me staan.

'Er moet een auto met haar mee naar huis rijden,' zei ik. 'En haar huis moet in de gaten worden gehouden.' Welke kant dit onderzoek op ging, viel met geen mogelijkheid te zeggen, dus wat extra veiligheidsmaatregelen konden geen kwaad.

'Regel ik,' zei hij, en hij kuste me. Het was een abrupte kus, fel en heet. Eentje die brandde als vuur.

We maakten ons van elkaar los en ik zag de draak in zijn ogen. Rogan was klaar om op oorlogspad te gaan.

'Je grootmoeder is in de stad,' zei hij en hij drukte een USB-stick in mijn hand. 'Je moet vanavond een beslissing nemen.' Hij draaide zich om en liep weg.

De herinnering aan de kus smeulde na op mijn lippen. Ik haalde diep adem en stak de USB-stick in mijn laptop.